

Ali Babacan- 4 Şubat 2026 Haftalık Grup Toplantısı

Başımız sağ olsun, tüm ülkemizin bir kez daha başı sağ olsun.

Değerli arkadaşlarım,

Kıymetli genel başkanlarımız, misafirlerimiz, basın mensupları,

Değerli il başkanlarımız,

Felaketin üçüncü yılında, acımız ilk günkü gibi taze.

Bugün, üç yıl önceye bakınca;

Yaşadığımız her bir an, gözlerimizin önünden aynı canlılıkla geçiyor.

O soğukta su bulmak için kar suyu eritenler geliyor önce gözümüzün önüne.

Adıyaman -17 derece.

Telaşla, panikle, sevdiklerine ulaşmaya çalışanlar geliyor.

Enkaz altındakiler duymasın diye, parmak ucunda dolaşanlar geliyor gözlerimizin önünde.

Ateş başında bekleyenlere gelmeyen yardımlar;

Ulaşılamayan köyler, kazalar, şehirler geliyor gözümüzün önüne.

Gerçekten acı çok büyük...

Doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine bütün Türkiye'nin yüreği sallandı o sabah.

İnsanlar korkuyu yaşadı.

İnsanlar acıyı yaşadı.

İnsanlar çaresizliği yaşadı.

Ama, hiç kimse birbirine sırtını dönmedi.

Tüm Türkiye tek yürek oldu, yaraları sarmak için elini taşın altına koydu.

Kimisi ekmeğini paylaştı; evini açtı.

Kimisi, tanımadığı insanlar için, gece gündüz, kar kış demedi yollara düştü.

O gün millet vardı; dayanışma vardı, vicdan vardı...

Ben buradan bir kez daha, 6 Şubat Depremlerinde hayatını kaybeden tüm vatandaşlarımıza Allah'tan rahmet diliyorum.

Geride kalanlara; evladını, anne babasını, eşini, yuvasını kaybedenlere sabır ve metanet temenni ediyorum.

Rabbim, milletimize bir daha böyle acılar yaşatmasın;

Ülkemizi her türlü afetten, felaketten muhafaza eylesin.

Değerli Arkadaşlar,

Dua etmek kadar, ders almak da boynumuzun borcudur.

Ben depremin üçüncü gününden itibaren bölgedeydim.

Raporlara sığmayacak, rakamlarla anlatılamayacak şeyler gördüm, yaşadım.

Karayoluyla şehir şehir, ilçe ilçe, köy köy dolaştık.

Girilmemiş sokaklara girdik. Unutulmuş mahallelere uğradık.

Herkes aynı soruyu soruyordu: "İlk 48 saat devlet neredeydi?"

Bazı yerlerde bu süre 72 saatti.

Bazı yerlerde dört gün, beş gün...

Merkezlerden uzaklaştıkça bekleyiş uzuyordu.

Küçük bir köyse, ücra bir beldeyse; dört gün, beş gün hiçbir çalışmanın yapılmadığı yerler vardı.

O -15, -17'de tamamen karlarla örtülü, yıkılmış nice köyler, kazalar gördük arkadaşlarımızla.

Dile kolay, ama yüreğe çok ağır.

Tek tek insanları dinlemeye çalıştık, çabaladık elimizden gelen desteği, yardımı ulaştırırdık.

Ama bütün bu tabloya baktığımda değerli arkadaşlar, göz göre göre gelen bir deprem ve sonuçlarıyla baş edemeyen bir yönetim gördüm.

Depremden sonrasını yönetemeyen; insanları beklemeye, çaresizliğe, yalnızlığa mahkûm eden bir iktidar gördüm.

Ve şunu açıkça söylemek zorundayım:

Deprem kaderdi evet, ama bu tablo kaderimiz değildi.

Bu tablo, ihmalin eseri idi.

Bu tablo, tek merkezden talimat bekleyen, düğmeye basılmadan hareket edilmez hala getirilen, kilitlenmiş bir yönetim yapısının ortaya çıkarttığı tabloydu.

Ne oldu da ilk 48 saat, ilk 72 saat hiçbir şey yapılmadı?

Bakın bu soruyu yüzlerce kez sorduk, hâlâ soruyoruz.

O günleri unutturmaya çalışıyorlar, üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Onlar üstünün örtmeye çalışsalar da biz sürekli biz bu soruyor soracağız. Ne oldu?

Bunun cevabını, aradan 3 yıl geçse de vermediler. Veremediler.

Herkes biliyor; ilk saatler çok önemli. İlk 24 saat, ilk 48 saat, bunlar çok önemli.

Can kurtarmak için en kritik saatler, zamanlar bunlar.

Ve her şey kilitlenmiş vaziyetteydi.

Değerli Arkadaşlar,

Üç yıl geçti; ama hayat normale dönmedi.

Sorunlar azalmadı. Aksine zamana yayıldı.

İlk gün belirsizlik vardı.

Bugün ise o belirsizlik, kalıcı mağduriyetlere dönüşmüş durumda.

Biraz önce Bülent Bey söyledi; Hâlâ konteynerlerde yaşayan afetzedeler var.

Konteynır şehirlere gibin görün, konteynırlarda 3 yılı yaşayanlar çoğunlukta, bir ev imkânı çıkıp o eve geçen çok çok azınlıkta. Her şehirde durum böyle.

Anahtar teslim törenleri yapılıyor. Ancak evler 6-7 ay sonra teslim ediliyor.

"Bu anahtar neyin anahtarı?" diye alıyor vatandaşlarımız eline, o anahtarı şöyle açacak bir kapı yok, bir ev yok. Sadece törenler var.

Teslim edilen evlerin çoğunda, hemen oturup yaşamak imkânsız.

Su yok, kiminde elektrik yok, kiminde ısınma yok, eşya yok.

Priz var. Fişi takıyorsunuz, elektrik yok çünkü duvarın içerisinde kablo yok...

Biliyorsunuz dönemin İçişleri Bakanı ev eşyası sözü verdi, değil mi? Adını anmayalım şimdi.

Ama bugün o sözler unutuldu.

Deprem maddi yükü altında zaten ezilmiş insanlara, bir de yeniden ev düzme külfeti yüklendi.

Bakın ne zaman söylüyorlar? Seçimden önce. "Merak etmeyin, ev eşyasını da devlet temin edecek" diyorlar. Seçimden sonra? Yok.

Rezerv alanlarla ilgili her şey karanlıkta, kimse bilgi alamıyor.

İş yerleri yıkılan, makineleri zarar gören binlerce esnaf ve üretici, kepenk açmaya çalıştı ama önlerine aşılabilir engeller kondu.

Bu üç yıl içinde mağdur esnafımıza 400 bin lira kredi desteği hariç hiçbir destek sağlanmadı; o desteği de çoğu esnaf alamadı, ulaşamadı.

Sanayi siteleriyle ilgili hiçbir adım atılmış değil.

Enerji hatlarına yatırım yok, şehirlerin dört bir yanında elektrik kesintileri devam ediyor.

Bugün binlerce afetzede başka şehirlerde hayata tutunmaya çalışıyor.

Dönmek istiyorlar, ama dönemiyorlar.

İşsizlik bölgenin şu anda en büyük sorunu.

Sanayi olmadan, üretim olmadan, yalnızca konut inşa ederek bu şehirleri ayağa kaldıramazsınız. Dilimizde tüy bitti bunu söyleye söyleye ya.

Evi yaptınız, iş yok. Ne yapacak o insanlar?

Sanayiyle, ticaretle konutları beraberce ayağa kaldırmazsanız o şehir yaşamaz, olmaz.

Bunlar bilmiyor.

Toplumdan kopuk, ekonomiden kopuk, sanayiden, esnaftan kopuk.

Şehirler hâlâ kir ve toz içinde.

Konutlarını teslim alan yurttaşlarımıza boş sözleşmeler imzalıyorlar arkadaşlar, boş.

Bu salonda herhalde onlarca hukukçu arkadaşımız var ya. Var mı hukukta böyle bir şey? Kendi depremzede vatandaşına, mağdur vatandaşına boş kağıtlar imzalatılan bir başka devlet var mı dünyada ya? Böyle bir şey olur mu?

Borçlandırma senetleri imzalıyorlar “Borç rakamı” boş, “yıllık faiz” boş. Kafaya göre arkadan doldururuz diyorlar.

Mağduriyetten istifade etmeye çalışan bir yönetim yapısı var bu ülkede ya. Var mı böyle bir şey?

İktidar, bir devleti yönettiğini unuttu, banka oldu.

İktidar, bir devleti yönettiğini unuttu, ciro peşindeki şirket oldu.

İktidar, bir devleti yönettiğini unuttu, deprem bölgesinin tekeli oldu, ağası oldu, aç gözlü müteahhiti oldu. Geldiğimiz nokta böyle bir nokta.

Bakın arkadaşlar,

Onlar unutturmaya çalışsa da biz unutturmayacağız.

Depremden sonra Sayın Erdoğan çıktı ne dedi?

"Tam 650.000 konutu bir yılda bitireceğiz" dedi. Herkes şahit değil mi? Bir yılda 650.000 konut.

Biz dedik ki; "Arkadaş, seçime giderken milleti böyle afaki rakamlarla aldatmayın" dedik. "Bunun fiziki ve finansal imkansızlığı var" dedik.

TOKİ yılda ortalama bu ülkede ancak 50 konut üretebilmiş.

Hadi bastır, yüz, yüz elli. "650.000'i siz nereden, hangi kapasiteyle, hangi parayla ödeyeceksiniz?" dedik. "Yok" dediler, "yapacağız" dediler.

Bakın, şu anda ulaşılan rakam, ulaşıldığı söylenen rakam, üç yıl geçmiş ancak 450.000.

450.000 anahtar, Kaç konutta insanlar fiilen oturuyor, onu açıklamıyorlar.

Deprem bölgesinde yaşayanlar bu rakamları gayet iyi biliyor, eminim.

Bakın arkadaşlar, 100.000 konut, 200.000 konut bile ciddi rakamlar.

Biz bunun bilincinde olan, hesap kitap bilen insanlarız.

Ancaaak, bizim dediğimiz şu:

Seçimden önce, tutamayacaklarını bile bile sözü verip insanları aldatmalarına bizim itirazımız var.

Bu bir değil, iki değil.

Faizleri düşüreceğiz dediler, patlattılar.

Mülakatı kaldıracağız dediler, kaldırmadılar.

Enflasyonu tek haneye indireceğiz dediler, enflasyon hala dün açıklandı % 30.

Evet, aldattılar.

Bunun içindir ki, seçimleri helalinden kazanmadılar.

Değerli arkadaşlar,

Yapılacak iş çok, söylenecek söz çok.

Bir depremle öncesinden nasıl hazırlanılır? Deprem anında neler yapılır? Deprem sonrası kriz yönetimi nasıl çözülür? Bunların hepsi iş bilenin, kılıcı kuşanan bir yönetimin yapacağı işler. Ama maalesef olmadı, olmuyor.

Ben lafı fazla uzatmak istemiyorum.

Gerçekten şu anda aramızda depremi bizzat yaşamış, bizzat depremin sıkıntısını çekmiş, yakınlarını kaybetmiş, en sevdiklerini kefansız toprak altına vermek zorunda kalmış arkadaşlarımız var.

Ben de birazdan bu arkadaşlarımızdan, depremi bizzat yaşamış arkadaşlarımızdan birisini buraya davet etmek istiyorum ama ondan önce de bizim teşkilatımız mensubu iken depremde hayatını kaybeden arkadaşlarımızın isimlerini de şöyle hızlıca da olsa sizlerle paylaşmak ve onları anmak istiyorum.

Adıyaman Kadın Çalışmaları Başkanımız Süheyla DİCLE,

Adıyaman İl Yönetim Kurulu Üyemiz Hasan YENİCE ve eşi,

Adıyaman Merkez İlçe Yönetim Kurulu Üyemiz Sami ÖZEL,

Adıyaman Tut İlçe Başkanımız Mehmet BAYKARA ve ailesi,

Hatay İl Mali ve İdari İşler Başkanımız Mevlüde Seher ASLAN ve eşi,

Hatay İl Sosyal İşler Başkanımız Yusuf YURDAL, eşi ve kızı,

Hatay Hassa İlçe Sosyal Çalışmalar Başkanımız Aysel BOLAT, eşi ve üç çocuğu,

Yine Hassa İlçe Mali ve İdari İşler Başkanımız Kenan GÜN, eşi ve oğlu,

Kahramanmaraş İl Yönetim Kurulu Üyemiz Mustafa ERBAŞLI, eşi ve kızı,

Kahramanmaraş Dulkadiroğlu İlçe Başkanı Salih DÖKME'nin çocukları İsmail DÖKME ve Elif DÖKME,

Kahramanmaraş Dulkadiroğlu İlçesi Siyasi İşler ve Seçim İşleri Başkanı Av. Yavuz BÜYÜKÇAPAR ve ailesi,

Yine Dulkadiroğlu İlçe Yönetim Kurulu Üyesi Gürkan AYDEMİR, annesi ve kardeşi.

Ve isimlerini anamadığımız gönüldaşlarımız, yoldaşlarımız...

Burada hem Gelecek Partisi'nden hem de Saadet Partisi'nden teşkilatında hayatını kaybeden yüzlerce canımız, dostumuz.

Her birini tek tek anıyorum, Allah'tan kendilerine rahmet diliyorum.

Allah bu millete, bir daha, hazırlıksız doğal afetler yaşatmasın, diyorum.

Allah bu milleti, bir daha, enkaza dönmüş sokaklarda parmak ucuyla yürümek zorunda bırakmasın, diyorum.

Allah bu milleti, sahipsiz, kimsesiz bırakmasın, diyorum.

Ve bu duygular içerisinde, hepinizi saygıyla sevgiyle selamlıyorum.

Şimdi, depremi bizzat yaşamış, görmüş bir kardeşimizi, anneyi Gülhan Özçelik'i buraya kürsüye davet etmek istiyorum.

Kendisinin de acısı büyük, Allah sabır versin diyorum.

Gülhan kardeşim buyurun...

(Afetzedenin bölümü)